

Han är bara 15 år gammal

"De tar hela vårt land och vi måste göra något för att försvara det" säger en av ungdomarna efter att hans kompis blivit arresterad för att ha kastat sten mot israeliska militären.

Israeliska militären kom till byn Qusra den 19 februari. Qusra är en by som ligger söder om Nablus och har ungefär 6000 invånare. Byn har blivit utsatt för mycket hot och våld från de omringande bosättningarna och utposterna. Den senaste tiden har byborna blivit utsatta för ökat våld från bosättare, det har förekommit sammandrabbningar mellan israelisk militär och ungdomar i byn samt förstörelse av egendom. Fem bilar blev totalförstörda.

Mitt team anländer till Qusra runt kl 12 på tisdagen. Israeliska soldater befinner sig i byn för att utföra en rivningsorder på elnätet för östra delen av byn. Närmare bestämt 33 elstolpar rivs ner. Mitt team och jag kommer till byn ungefär samtidigt som Ahmed Bassam Nmer Nzal arresteras. Ahmed är 15 år gammal. Det är upprorsstämning i byn. Många upprörda ungdomar springer ivrigt fram mot oss när vi kommer. *"Kom med vi vill visa er vad som har hänt"*, säger de till oss. De visar oss alla 33 elstolpar som blivit förstörda. Vi följer med dem och tittar på förstörelsen. Vi får se tomma tårgashylsor och stun-grenades (distraktionsgranater). Det börjar vina i luften, soldaterna avfyrar återigen tårgas mot ungdomarna som är ute på fältet. Ungdomarna kastar sten mot soldaterna. Åtta ungdomar får mindre sårskador från tårgasen.

Rätt som det är blir jag meddragen av fyra män, en av dem är Ahmeds lärare: *"de har arresterat honom, han är bara femton år"*. Vi åker tillsammans ned mot infarten till byn där det står ett antal militärfordon och några vita bilar. Först pratar männen med en av soldaterna, som verkar vara någon typ av befäl. Soldaten pratar med männen några minuter sen vänder han sig om och börjar gå mot en av bilarna. Då vänder sig läraren mot mig och ber mig prata med befälet. Tankarna far igenom mitt huvud, vad kan jag säga som skulle kunna förändra situationen. Det enda jag får fram är: *"han är bara femton år gammal"*.

Ahmed tas till en polisstation i en närliggande bosättning. Jag får reda på att det måste gå 24 timmar innan någon kan få veta något mer om situationen. Vi åker hem till Yanoun. Jag har svårt att släppa tanken på Ahmed ensam i häktet.

Dagen efter besöker mitt team och jag Ahmeds familj, hans mamma, fyra bröder och en syster. Ahmeds pappa är i Jordanien, han arbetar för tillfället i Amman. Det är en tryckt stämning i huset. Ahmeds äldre bror visar mig bilder av Ahmed och från gripandet dagen innan. Ahmeds mamma orkar inte prata med oss, under hela tiden vi är där så rinner tårarna längs hennes kinder. Familjen berättar att hon inte velat äta eller dricka sen hon fick reda på vad som hänt hennes son. Ingen av hennes barn har tidigare blivit arresterade. Mitt team försöker hjälpa familjen genom att kontakta Addameer som i sin tur hjälper till att ordna med en advokat som kan försvara Ahmed. Tiden är knapp för fyra dagar efter att gripandet ägt rum bör fallet tas upp i en militärdomstol.

Addameer - Prisoners Support and Human Rights Association är en icke-statlig organisation som arbetar med att ge juridisk hjälp åt palestinska fångar.¹ Organisationen har åtta advokater som arbetar för dem och de kan bidra med juridisk rådgivning och med juridiska ombud under hela tiden som personen i fråga är frihetsberövad. Ingen avgift tas för den juridiska hjälpen.

¹ <http://www.addameer.org/index.php>

Till historien hör att det finns två separata rättssystem på Västbanken – bosättarna lyder under vanlig israelisk lagstiftning medan palestinierna lyder under ett militärt rättssystem. För palestinierna på Västbanken så är det 1650 militärorder som utgör rättssystemet. Att de israeliska bosättningarna existerar gör att två separata rättssystem har skapats som för det mesta gynnar israeliska medborgare på bekostnad av palestinier som lever på Västbanken.² Det militära rättssystemet tillåter att personer kan hållas fängslade utan rättegång och utan att veta vad de anklagas för, så kallat administrativt förvar.³

En erfarenhet rikare, även om jag helst velat vara utan just denna, blev jag av ett besök i militärdomstolen utanför Jenin. En kvinna, Selma Abdal Fatah Buzia, kom fram till oss, hon var förtvivlad. Hon berättar att hennes 16-åriga son ska ha sitt fall uppe i domstolen samma dag. Han blev arresterad för tretton månader sedan och har sedan dess varit hållen i administrativt förvar. Ingen rättegång eller åtal under hela den här tiden. Familjen har fått träffa sin son två gånger i månaden men då endast kunnat kommunicera med honom genom ett glasfönster och en telefon. Hon har fått tillåtelse att ge sin son kläder två gånger under de tretton månaderna men då var det tvunget att vara kläder från en lista som militären bestämt. Hon sa att hennes son inte mår bra alls, han hade gått ned i vikt, han var blek och hans psykiska hälsa var undermålig. Hennes uppfattning var den att han blev illa behandlad, hon sa att hon var säker på att han blivit slagen. *"De har förstört min son"* var det sista Selma sa till mig innan jag var tvungen att gå in i rättsalen.

Två dagar efter att Ahmed arresterats får jag ett samtal från hans pappa. Han och resten av familjen är så lättade, Ahmed har blivit frisläppt mot en borgenssumma. Summan familjen fick betala för att få sin son frisläppt var 3500 NIS, vilket motsvarar ungefär 7000 kr. Det är mycket pengar här på Västbanken där en månadslön för en lärare är cirka 1500 NIS. Ahmed var anklagad för att ha kastat sten, vilket han också hade gjort. Ahmed säger till mig att han blev väl behandlad i häktet. Han verkar inte tycka att det är något särskilt med att ha varit arresterad. En del av livet. Flera av hans vänner har blivit arresterade. Ahmed är ett av många barn, ungefär 700 barn arresteras och åtalas varje år på Västbanken av israelisk militär.⁴ Idag finns det 219 barn i israeliska fängelset, 31 av dessa är under 16 år.⁵ Det som är skrämmande är att ungdomarna jag möter inte verkar särskilt rädda eller oroliga för att bli arresterade. Det troliga är dock att de trots allt upplever en viss oro och rädsla inför detta, men att det tyvärr blivit en del av det dagliga livet att bli arresterad. Kanske blir det en del av vardagen. För Ahmed gick det bra den här gången.

Ahmed är en tyst pojke, jag uppfattar honom som lite blyg. Han säger inte mycket. Ahmed är en ung, skärpt person med hela livet framför sig, dock med annorlunda förutsättningar än för många 15-åringar i Sverige.

Mina Olsson Yanoun

² http://www.ochaopt.org/documents/ocha_opt_settlements_FactSheet_December_2012_english.pdf

³ http://www.btselem.org/administrative_detention

⁴ http://www.ochaopt.org/annual/documents/ochaopt_lifeliberty_fast_facts.pdf

⁵ http://www.btselem.org/statistics/minors_in_custody

"Genom Ekumeniska följeslagarprogrammet stödjer människor från olika delar av världen israeler och palestinier som arbetar för en rättvis fred"

Kyrkornas Världsråd driver det internationella projektet: Ecumenical Accompaniment Programme in Palestine and Israel (EAPPI). Initiativet till projektet togs efter en förfrågan från kyrkoledare i Jerusalem. Programmet syftar till att genom internationell närvaro dämpa våldet, ge hopp om att en fredlig lösning är möjlig, främja respekten för folkrätten och öka omvärldens medvetenhet om ockupationens konsekvenser för israeler och palestinier. Kring den svenska delen i projektet, kallad SEAPPI, har ett tiotal kyrkor och kyrkorelaterade organisationer slutit upp med Sveriges Kristna Råd om huvudman.

Jag befinner mig i Israel och Palestina som ekumenisk följeslagare på uppdrag av Sveriges Kristna Råd och Kyrkornas Världsråd, genom det Ekumeniska följeslagarprogrammet i Palestina och Israel (EAPPI). De synpunkter/reflektioner som uttrycks ovan är personliga och delas inte nödvändigtvis av mina uppdragsgivare.

Om du vill publicera hela eller delar av denna artikel eller sprida den vidare, var vänlig kontakta mig;

(minajazione@gmail.com), och/eller någon av de ansvariga på Sveriges Kristna Råd; Jonas Thorängen (jonas.thorangen@skr.org), Ann-Sofie Lasell (ann-sofi.lasell@skr.org) eller Carl Werner (carl.werner@skr.org).